

къмъ сѣверъ на позицията. До мене си имахъ Пенчо Момчевъ и Гани Дръновчето, а отъ долѣ менѣ бѣха Димитъръ Дишлията, Х. Георги Граблаша, Х. Петъръ, пѣкъ и други. Боевата ни линия бѣше 300—400 метра по дължината си.

Часа минаваше 6 сутринъта, а всичко бѣше още кротко и мирно. Дойде при мене Ат. Ив. Черпазановъ и ми шепнеше, че нѣкакво прѣдателство се готви, че турската войска ни била обсадила и пр. Космитѣ на главата ми настрѣхнаха. Най-послѣ да падна живъ въ турскитѣ мръсни рѣцѣ, о, това бѣше рана смъртоносна! »Мълчи, кротувай!« казахъ азъ на Атанаса и се озовахъ въ центра при войводата да разбере всичко онова което се готвеше. Вземахъ пушката си и слѣзохъ отъ позицията си край пещерата, като се покачихъ на едно равнище, гдѣто намѣрихъ 10-12 души насѣдали въ видѣ на окръжностъ. Тамъ бѣха на първо мѣсто Ботевъ, Войновски, Д. Иконсмовъ, Петъръ Симеоновъ, Давидъ Тодоровъ, Катрафиловъ, П. Ванковъ и др. още. Когато да се ява между другаритѣ си и кажа първата си дума, съгледахъ твърдѣ на близо какъ двамина черкези си издигаха главитѣ изъ шумака като змии и се потвѣха съ ками и револвери да нападнатъ и избиятъ ония, които въ единъ захласъ рѣшаваха сѣдбата на България. Въ единъ само моментъ, като вихъръ се изправихъ между другаритѣ и изпразнихъ най-бърже пушката си прѣзъ рамото на Петъръ Симеоновъ, който извика: »уби ме,« а азъ въ отговоръ на това сочихъ имъ къмъ бѣгающитѣ черкези, като това послужи за тревога и разбуди всички и по двѣтъ боеви линии. Огнѣтъ се откри, пушки запищѣха, боятъ захвана, пѣкъ азъ пакъ полетка и прѣдпазливо отидохъ на позицията си.

Боятъ бѣше редовенъ. Къмъ 3 часа слѣдъ пладне съгледахъ, че отъ къмъ Вратца се пуши — нѣщо като пожаръ. Неприятеля силно ни нападна. Правѣше усилия да се втурни въ позициитѣ ни и да ни изтрѣби до кракъ. Наближаваха ни по нѣкога на 20-